

братіа, и во славу Божію. И да внимае всакий хрістіанинъ, зацѣ а́ко се не пріовщава така, недостѣиш се пріовщава, и вѣнь $\bar{\omega}$ хрѣтовый а разѣмъ.

Кога ѡбаче $\bar{\omega}$ иѡа хрѣстіанинъ о въ цѣрква та да слѣша литѣргіа, каквѣ то повелѣва стѣа негова цѣрква, трѣбе да ѣ любезенъ и соединенъ со своѣ те братіа, и со свщеникѡа, каквѣ то цѣо рѣкохме, за да принѡси наеднѣ съ нѣхъ Хрѣта Бѡгъ и $\bar{\omega}$ цѣ: и при товѣ да стѡи съ вѣра, надежда, любовь, и съ благоговѣиство, и такѣ исплнѣва заповѣдѣта на цѣрква та негова: а́ко ли нѣ, не прѣви ницѣ, ни то пріема нѣкое дарованіе $\bar{\omega}$ Бѡга, ни то брата си оустроѡва и пѡлзува. Не стѣга, нѣ, тѣлесно то мѣ присѣдствіе, а́ко нѣма и своѣ то си намѣреніе, каквѣ то трѣбе. Мѡже нѣкой да ѣ тѣлеснѡ въ цѣрква та, а сѡрдцѣ то мѣ, и оумѣ мѣ да ѣ въ мѣрски те попеченіа, и такѡвъ не ѣ въ цѣрква та, ни то слѣша литѣргіа, ни то пріема нѣкомъ благодѣть $\bar{\omega}$ Бѡга, но повѣчь мѣка. Мѡже дрѣгъ да ѣ въ нѣкое благоугоднѣ дѣло, и сѡрдцѣ то мѣ, и оумѣ мѣ въ цѣрква та, такѡвъ слѣша литѣргіа, и пріема благодѣть, и ѡставленіе грѣхѡвъ: зацѣ то не ѣ вѣньшній о человекѣ, сѣрѣчь тѣло то, дѣто да прослави, да пѡчте, и да се покѡбни Бѡгъ, но внѣтрешній о, и дѡхѡвнѡй о, каквѣ то цѣо дѣма Гдѣ: „Дѣхъ Бѡгъ, и покланѣющымсѣ ѣмѣ, дѣхѡмъ и истиною достѡбитъ кланѣтисѣ [Іѡан. д. ст. бд.]

За да чѣе совершеннѡ литѣргіа хрѣстіанинъ о, трѣбе да ѣ $\bar{\omega}$ начало то на литѣргіа та, да славослѡви, и да воспѡе Бѡга наеднѣ съ братіа та си, да чѣе чтеніе то на апѡла, и на ѣвѡнгеліе то, и да се пѡбчи, и да се помѡли, и понѣ (баръ) да се намѣри тамъ на херѡвѣмска та пѣснь, кога приближаватъ стѣа да се совершатъ, а́ко ли нѣ, не слѣша совершенна литѣргіа. Трѣбе прѡчее Архѣереѣ те, и свщеницы те да запрѣщаватъ, и да ѡбличаватъ многѡ хрѣстіанѣ те, кога $\bar{\omega}$ немареніе то си не дохѡдатъ $\bar{\omega}$ начало то на литѣргіа та.

Цѣо трѣбе да прѣви хрѣстіанинъ о въ цѣрква та.

Нѣка помѣсли довѣре хрѣстіанинъ о, кога вхѡди въ цѣрква та, какъ вхѡди внѣтре въ ѣднѣ дрѣго нево: исто то Божіе великолѣпіе, цѣо ѣ на нево то, ѡнѣ ѣ и въ цѣрква та негова, и заради товѣ трѣбе да вхѡди со страхъ и благоговѣиство, а не съ гѡрдѡсть, съ киченіе, и съ мненіе мѣрско, и ли катѣ кога вхѡди въ кѡща та си. Человекѣцы те вхѡдатъ въ палѡты те цѣрски, и кнѣжески съ вниманіе, и съ благоговѣиство, а́ко и да не сѣ тамъ цѣро и кнѣзо: кѡлкѡ ли съ погѡлемѣо вниманіе и благоговѣиство трѣбе да вхѡдимѣ въ цѣрква та, въ кѡмъ то сѣмъ Хрѣтѡсъ, цѣрь царѣмъ намѣрѡвасѣ присѣдствѡющи содрѣженъ съ агглы и архагглы, и со всѣчко то невосно великолѣпіе.

Помыслѣте, зацѣ то $\bar{\omega}$ хѡждате въ дѡмъ Бѡга вѣшегѡ, $\bar{\omega}$ хѡдите да предстанете предъ Хрѣта со смиреніе, да мѣ прѡсите ѡпрощеніе заради грѣхѡвѣ те си: пѡмощь, да не паднете пакъ въ грѣхѡве за немошь тѣлесна: сила, да се про-